

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 18 grudnia 2023 r.

DIH-4.707.37.2023.BP

DECYZJA DIH.4.31.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania HLC sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni od decyzji Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gdańsku nr KHU.D.53.2023.KWP z dnia 12 października 2023 r., na podstawie której, na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 1 200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 lipca 2023 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gdańsku, zwany dalej również „Pomorskim WIIH”, zawiadomił przedsiębiorcę (...), zwanej dalej również „Stroną”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”. Przedmiotowe pismo zostało doręczone 25 lipca 2023 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 23 sierpnia 2023 r. przez inspektorów reprezentujących Pomorskiego WIIH, w prowadzonej przez Stronę (...), sprawdzono prawidłowość informowania o cenach usług znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając brak ceny za usługę (...), co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o cenach z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach. Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 29 sierpnia 2023 r. (nr akt kontroli: KHU.8361.254.2023.ACzLL).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 11 września 2023 r., Pomorski WIIH poinformował przedsiębiorcę przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę,

na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen.

Strona pismem z dnia 2 października 2023 r. poinformowała o umieszczeniu cennika.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Pomorski WIIH decyzją nr KHU.D.53.2023.KWP z dnia 12 października 2023 r. nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o o cenach, z tytułu naruszenia obowiązku uwidaczniania cen towarów. Decyzja została odebrana w dniu 17 października 2023 r.

Pismem z dnia 23 października 2023 r. (data stempla 30 października 2023 r.), Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, zarzucając:

- 1) naruszenie art. 189f § 1 kpa poprzez jego niezastosowanie i nałożenie na skarżącego kary pieniężnej, pomimo iż waga naruszonego przez skarżącego prawa, jak również zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazują, iż waga naruszeń prawa była znikoma;
- 2) naruszenie art. 80 kpa poprzez jego błędne zastosowanie i ustalenie na podstawie zebranego materiału dowodowego, iż skarżący dopuścił się naruszenia prawa w stopniu wysokim, co następnie doprowadziło do orzeczenia kary finansowej, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż stopień winy skarżącego należało uznać za znikomy i odstąpić od wymierzenia skarżącemu kary finansowej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Przechodząc na grunt poczynionych ustaleń faktycznych należy stwierdzić, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli, stwierdzono nieprawidłowość polegającą na niewidocznieniu ceny za usługę mycia samochodów. Tym samym naruszony został art. 4 ust. 1 w/w ustawy.

Niewykonanie przez Stronę obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 w/w ustawy obliguje organ Inspekcji Handlowej do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 w/w ustawy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień:

- 1) naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.2)).

Przy rozpatrywaniu przesłanki stopnia naruszenia obowiązków należy odwołać się do art. 4 w/w ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Cena należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji przez konsumentów o zawarciu konkretnej umowy, zaś cena jednostkowa jest z kolei podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości usługi wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z innymi usługami – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do czasu trwania, zakresu, poziomu technicznego itp. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż fizyczny brak ceny wywołuje ten skutek iż, konsument nie ma należytej informacji na temat ceny oferowanej usługi.

Nie sposób przy tym zgodzić się zarzutami podniesionymi w odwołaniu. Strona twierdzi bowiem, że „(...) sprawa dotyczy myjni samochodowej bezdotykowej, w której jedyną możliwą do wykonania usługą jest umycie samochodu. Spółka w ramach myjni nie oferuje innych usług, jak np. prania tapicerki, woskowania auta, ani glinkowania samochodu. Jediną usługą jest mycie auta, które to wykonywane jest przez samych kierowców, gdyż pracownicy Spółki nadzorują jedynie pracę urządzeń. Organ w decyzji

podnosi rangę umycia samochodu do bardzo wysokiego poziomu, przy czym należy zauważyć, iż sama kwestia umycia bądź nie samochodu przez kierowcę jest kwestią czysto subiektywną. (...). Koszt 1 minuty mycia to 2 zł, w związku z czym ewentualny brak informacji o cenie nie stanowi aż takiego obciążenia finansowego dla konsumenta, jak stara się to przedstawić organ.”

Odnosząc się do przywołanej argumentacji, przede wszystkim należy zauważyć, że kwestia subiektywnego wyboru konsumenta o skorzystaniu z usługi umycia samochodu jest prawnie obojętna dla rozstrzygnięcia sprawy. Niemniej Organ zwraca uwagę, iż mycie samochodu jest jedyną usługą oferowaną przez przedsiębiorcę, a więc brak informacji o cenie przemawia za rozstrzygnięciem Pomorskiego WIIH, który uznał stopień naruszenia prawa za wysoki. Podobnie bez znaczenia jest okoliczność, iż cena 1 minuty mycia kosztuje 2 zł. Na marginesie, Organ zwraca uwagę, iż informacja o cenie za 1 minutę mycia pojawiła się dopiero na etapie złożonego odwołania. Z protokołu kontroli wynika bowiem, że przedsiębiorca zamieścił jedynie informację o cenie za 1 żeton – brak jest natomiast informacji, iż żeton zapewnia 1 minutę mycia. Poza tym, wbrew temu co twierdzi Strona, stopień naruszenia prawa nie jest uzależniony od uszczuplenia finansowego na jakie narażony jest konsument, lecz od skali tych braków, np. czy brak dotyczy tylko cen czy też cen jednostkowych, czy też liczby stwierdzonych braków cen w stosunku do liczby oferowanych usług. Co więcej, należy zauważyć, iż naruszenie jakie miało miejsce w przedmiotowej sprawie nie ograniczało się do „zwykłego” braku ceny. Chodzi mianowicie o fakt, że przedsiębiorca świadczący usługi i oprócz oznaczenia ceny powinien również wskazać informacje dotyczące tych usług. Jak bowiem stanowi § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług z dnia 19 grudnia 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usług. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową. Z kolei § 10 ust. 2 stanowi, że przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny. Tymczasem z zapisów protokołu kontroli wynika, że w myjni stwierdzono:

- 1) na każdym stanowisku myjni instrukcję obsługi;
- 2) na punkcie rozmiary banknotów informację „1 żeton = 2zł” oraz informacje dotyczące sposobów płatności;
- 3) na rozmierniarce banknotów instrukcję dokonywania płatności.

Powyższe informacje w żaden sposób nie spełniają wymogów dotyczących uwidaczniania cen w tym sensie, że de facto, nie dają konsumentom żadnej informacji na temat oferowanej usługi np. jaki jest czas trwania tej usługi za 1 żeton a tym samym czy wystarczającym jest jeden żeton. Z pewnością za spełnienie tego wymogu nie sposób uznać przesłania paragonu na adres e-mail, jak miało to miejsce w toku przedmiotowej kontroli.

Biorąc powyższe pod uwagę, stopień naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług należy uznać za znaczny. Ustalony stan faktyczny jednoznacznie bowiem wskazuje, że przedsiębiorca nie dopełnił ciążących na nim wymogów w zakresie uwidaczniania cen. W żaden sposób nie można bowiem uznać, iż takim uwidocznieniem jest informacja o cenie żetonu. Brak jest bowiem informacji, jaki jest czas trwania tej usługi w

cenie żetonu. Prawidłowe jest zatem stanowisko Pomorskiego WIIH, który stwierdził: „*Dokonując oceny stopnia naruszenia obowiązków Pomorski (...) stwierdził i uznał za wysoki. W niniejszym przypadku uwidocznienie informacji o cenie usługi, jaką jest mycie samochodu, jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie usługi przez konsumenta. Tym samym strona postępowania pozbawiła konsumentów możliwości realizacji ustawowego prawa do informacji o cenach i w efekcie w sposób istotny utrudniła im dokonanie świadomego wyboru naruszając ich interesy ekonomiczne.*” – (str. 4 decyzji).

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności przedsiębiorcy Organ stwierdza, iż Strona po raz pierwszy naruszyła przepisy ustawy o informowaniu o cenach. Organ stwierdza również, iż Strona podjęła działania naprawcze o czym poinformowała dopiero w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W przypadku przesłanki wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy, Strona w toku postępowania przed organem I instancji złożyła oświadczenie o wysokości obrotu i osiągniętego przychodu.

W przypadku przesłanki sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, przesłanka ta nie jest spełniona, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Dokonując ponownej analizy przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 6 ust.1 ustawy o cenach Prezes UOKiK stwierdza, że kara w wysokości 1 200 zł jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia. Jak już bowiem powyżej wykazano, Pomorski WIIH prawidłowo uwzględnił przesłanki wymiaru kary. W tej kwestii należy ponownie podkreślić przesłankę znacznego stopnia naruszenia, ponieważ przedsiębiorca nie tylko nie ujawnił ceny, ale również nie ujawnił innych informacji dotyczących świadczenia usługi. W konsekwencji konsument nie miał żadnej wiedzy na temat oferowanej usługi poza informacją o cenie żetonu.

Prezes UOKiK, stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania instytucja odstąpienia od wymierzenia kary.

Zgodnie z art. 189f § 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z zebranego materiału wynika, że waga naruszenia nie jest znikoma, ponieważ naruszenie jakiego dopuściła się Strona polega nie tylko na braku ceny w rozumieniu ustawy o cenach, ale również na braku cennika zawierającego informację na temat oferowanej usługi, brak jest np. informacji na temat czasu jej trwania czy też zakresu. Co za tym idzie, konsument nie miał należytej wiedzy umożliwiającej podjęcie decyzji czy z tej usługi skorzystać. Z powyższych względów wykluczona jest możliwość uznania znikomej wagi naruszenia. (por. wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1400/19: *„Nie można natomiast, w ocenie Sądu, podzielić zarzutu skargi o znikomym stopniu naruszenia obowiązku informowania o cenach w przedmiotowej sprawie. (...) Tym samym klienci poszukujący towarów w tym właśnie dziale sklepu, istotnie pozbawieni zostali podstawowej informacji, która winna im zostać zapewniona przez Skarżącą, a więc ceny produktu. Bez tej podstawowej informacji trudno mówić o realizacji jednej z dyrektyw ujętych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach a więc umożliwieniu klientom porównania cen konkurencyjnych towarów.”*). Nie sposób przy tym zgodzić się z argumentacją Strony, iż sytuacja niezamieszczenia informacji o cenie ma charakter jednorazowy. Strona w toku kontroli nie podnosiła bowiem okoliczności, iż w okresie poprzedzającym kontrolę informacja o cenie była zamieszczona w myjni. Nietrafna jest również argumentacja Strony dotycząca zaprzestania naruszania prawa. Organ nie neguje, że Strona zaprzestała naruszania prawa, lecz należy zauważyć, iż miało to miejsce dopiero na etapie postępowania administracyjnego, a ponadto brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 kpa jednoznacznie wskazuje, iż przesłanki uzasadniające odstępianie od wymierzenia kary muszą zostać spełnione łącznie, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z kolei, zgodnie z art. 189f § 2 kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstępiania od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć*

skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, należy zauważyć, że w toku kontroli stwierdzono naruszenie polegające na braku uwidocznienia ceny świadczonej usługi. Strona pismem z dnia 2 października 2023 r., przedstawiła informację: „(...) *na myjni umieszczone zostały wszelkie informacje kontaktowe oraz cennik korzystania z usług myjni, z treści którego w jasny sposób wynika jaka jest cena 1 szt. żetonu i jaki czas trwania usługi mycia auta zapewnia każdy z nich.*” Tym samym Strona zaprzestała naruszania prawa. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Należy bowiem pamiętać, że cena pełni funkcję informacyjną dając konsumentowi wiedzę na temat oferowanej usługi. Oznacza to, że w przypadku tego obowiązku nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji o cenach tym konsumentom, którzy wcześniej byli obecni w miejscu świadczenia usługi, tym bardziej, że z akt sprawy wynika, że braki te zostały usunięte dopiero na etapie postępowania. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary na podst. art. 189f § 2 i 3 kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji. Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu uznał, że decyzja Pomorskiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1 200 zł. Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gdańsku w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

- należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
 3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
 4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021, poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. (...)
2. Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gdańsku
3. a/a